

339

D E K R E T

z dnia 13 września 1946 r.

o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o układach zbiorowych pracy.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 14 kwietnia 1937 r. o układach zbiorowych pracy (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 242) wprowadza się zmiany następujące:

1) skreśla się ust. (3) art. 2 oraz art. 28,
2) w art. 21 w ust. (2) dodaje się nowe zdanie w brzmieniu: „Układowi zbiorowemu pracy, który ma objąć gospodarstwa rolne, nadaje moc powszechnie obowiązującą Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych“.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu po-

rucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

Adam Kuryłowicz

w/z Minister Sprawiedliwości:

Tadeusz Rek

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

340

D E K R E T

z dnia 13 września 1946 r.

o organizacji komisji ziemskich.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Ustanawia się Główną Komisję Ziemską przy Ministrze Rolnictwa i Reform Rolnych, wojewódzkie komisje ziemskie przy wojewodach oraz powiatowe komisje ziemskie przy starostach.

Art. 2. 1. Główna Komisja Ziemska rozpoznaje w drugiej instancji odwołania od orzeczeń wojewódzkich komisji ziemskich.

2. Główna Komisja Ziemska, rozpatrując odwołanie od orzeczenia wojewódzkiej komisji ziemskiej, może zaskarżone orzeczenie z urzędu zmienić lub uchylić w części niezaskarżonej, jeżeli orzeczenie to narusza przepisy prawa.

Art. 3. 1. Prezesem Głównej Komisji Ziemskiej jest z urzędu Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

2. W zastępstwie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych przewodniczyć może na posiedzeniu Głównej Komisji Ziemskiej podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych.

3. Wiceprezesa Głównej Komisji Ziemskiej mianuje Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

4. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może również delegować do przewodniczenia na poszczególnych posiedzeniach Głównej Ko-

misji Ziemskiej urzędnika z wykształceniem prawniczym spośród podległego mu personelu.

Art. 4. 1. W skład Głównej Komisji Ziemskiej oprócz przewodniczącego wchodzi z głosem stanowczym:

- 1) dwaj członkowie lub ich zastępcy, wyznaczeni przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej,
- 2) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez Prezesa Rady Ministrów,
- 3) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez Ministra Sprawiedliwości spośród sędziów sądu apelacyjnego,
- 4) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych spośród urzędników Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych,
- 5) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez Ministra Administracji Publicznej,
- 6) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez Związek Samopomocy Chłopskiej.

2. Ponadto Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ma prawo delegowania na posiedzenie Komisji urzędników Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych jako referentów z głosem doradczym.

Art. 5. Wojewódzka komisja ziemska:

- a) orzeka w sprawach scalenia gruntów, fikwidacji służebności, podziału wspól-

not oraz w innych sprawach, które należą do jej właściwości, stosownie do przepisów szczególnych,

- b) wydaje opinie na żądanie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych,
- c) rozpatruje odwołania od decyzji powiatowych komisji ziemskich w sprawach, wymienionych w art. 8 lit. b.

Art. 6. 1. Przewodniczącym wojewódzkiej komisji ziemskiej jest z urzędu wojewoda.

2. W zastępstwie wojewody może przewodniczyć na posiedzeniach komisji wyznaczony przez niego zastępca spośród urzędników wojewódzkiej administracji rolnictwa i reform rolnych.

Art. 7. 1. W skład wojewódzkiej komisji ziemskiej oprócz przewodniczącego wchodzi z głosem stanowczym:

- 1) dwaj członkowie lub ich zastępcy, wyznaczeni przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej,
- 2) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez prezesa właściwego sądu apelacyjnego spośród sędziów sądu okręgowego,
- 3) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez wojewodę spośród urzędników wojewódzkiej administracji rolnictwa i reform rolnych,
- 4) dwaj członkowie lub ich zastępcy, wyznaczeni przez Związek Samopomocy Chłopskiej.

2. Ponadto wojewoda ma prawo delegować na posiedzenie komisji podległych sobie urzędników jako referentów z głosem doradczym.

Art. 8. Powiatowa Komisja Ziemska:

- a) wydaje opinie na żądanie wojewody lub starosty,
- b) orzeka we wszystkich sprawach, w których stosownie do przepisów szczególnych zastrzeżony jest udział pełnomocnika do spraw reformy rolnej.

Art. 9. 1. Przewodniczącym powiatowej komisji ziemskiej jest z urzędu starosta.

2. W zastępstwie starosty może przewodniczyć na posiedzeniach komisji wyznaczony przez niego zastępca.

Art. 10. 1. W skład powiatowej komisji ziemskiej oprócz przewodniczącego wchodzi z głosem stanowczym:

- 1) dwaj członkowie lub ich zastępcy, wyznaczeni przez prezydium właściwej powiatowej rady narodowej,
- 2) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez prezesa właściwego sądu okręgowego spośród sędziów sądu grodzkiego,
- 3) jeden członek lub jego zastępca, wyznaczeni przez starostę spośród urzędników powiatowej administracji rolnictwa i reform rolnych,
- 4) dwaj członkowie lub ich zastępcy, wyznaczeni przez Związek Samopomocy Chłopskiej.

2. Ponadto starosta ma prawo delegować na posiedzenie komisji podległych sobie urzędników jako referentów z głosem doradczym.

Art. 11. 1. Członkowie komisji ziemskiej, zamieszkali w siedzibie komisji, otrzymują za udział w posiedzeniach wynagrodzenie, a zamiejscowi otrzymują diety oraz zwrot kosztów przejazdu do komisji i z powrotem.

2. Wysokość jak również zasady ustalania i wypłacania wynagrodzenia, diet i kosztów przejazdu określi zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 12. 1. Na posiedzenie komisji ziemskiej winni być wzywani wszyscy członkowie komisji.

2. Do ważności posiedzeń komisji ziemskiej potrzebna jest obecność zwykłej większości składu członków albo ich zastępców, ponadto przewodniczącego lub jego zastępcy.

3. Orzeczenia komisji ziemskich zapadają większością głosów obecnych członków, w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

4. Orzeczenie komisji ziemskiej należy doręczać stronom na piśmie.

Art. 13. 1. W postępowaniu przed komisjami ziemskimi stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu administracyjnym.

2. Komisje ziemskie rozpoznają sprawy i ogłaszają orzeczenia na posiedzeniach jawnych w przypadkach przez ustawy dla tych posiedzeń zastrzeżonych, w pozostałych zaś przypadkach — na posiedzeniach niejawnych bez udziału stron. Narady komisji ziemskich we wszystkich przypadkach są niejawne. O posiedzeniach jawnych należy zawiadamiać strony.

3. Komisje ziemskie mogą załatwianie czynności przygotowawczych zlecić poszczególnym członkom kompletu orzekającego.

4. Ponadto Główna Komisja Ziemska może zlecić załatwianie takich czynności także wojewódzkiej komisji ziemskiej. W tym przypadku ust. 3 ma również zastosowanie.

5. Koszty postępowania przed komisjami ponosi Skarb Państwa.

Art. 14. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu wymienione w poszczególnych aktach ustawodawczych uprawnienia i obowiązki Głównej Komisji Ziemskiej, okręgowych lub wojewódzkich oraz powiatowych komisji ziemskich przechodzą odpowiednio na główne, wojewódzkie i powiatowe komisje ziemskie, ustanowione niniejszym dekretem.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiocie unormowanym dekretem niniejszym.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Sprawiedliwości:

Tadeusz Rek

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Ziemi Odzyskanych:

Władysław Gomułka

341

DEKRET

z dnia 13 listopada 1946 r.

o daninie narodowej na zagospodarowanie Ziemi Odzyskanych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Celem przyspieszenia zagospodarowania Ziemi Odzyskanych i ekonomicznego zjednoczenia ich z Macierzą wprowadza się daninę narodową jako jednorazowe powszechne świadczenie majątkowe.

Art. 2. Wpływy z daniny narodowej przeznaczone są wyłącznie na zagospodarowanie Ziemi Odzyskanych.

Art. 3. Daninie narodowej podlegają:

- 1) podatnicy podatku gruntowego;
- 2) podatnicy podatku od nieruchomości,
- 3) podatnicy podatku obrotowego,
- 4) osoby pobierające wynagrodzenia za prace,
- 5) wszystkie inne osoby fizyczne osiągające przychody ze źródeł wymienionych w art. 8 ust. (2) pkt 5), 6) i 7) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Art. 4. Nie podlegają daninie narodowej:

- 1) z podatników podatku gruntowego;
 - a) Skarb Państwa,
 - b) związki samorządu terytorialnego;
- 2) z osób pobierających wynagrodzenia za prace: osoby, których wynagrodzenia wolne są od podatku od wynagrodzeń na zasadzie art. 4 i 6 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220) z późniejszą zmianą (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 29, poz. 187);
- 3) z osób wymienionych w art. 3 pkt 5):
 - a) otrzymujący zaopatrzenie wdowie, sierocy i zaopatrzenia innych osób pozostałych,
 - b) zwolnieni od podatku dochodowego na podstawie art. 6 pkt 5) dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Art. 5. Od osób nie podlegających daninie przyjmowane będą wpłaty dobrowolne.

Art. 6. § 1. Wysokość daniny dla podatników podatku gruntowego (art. 3 ust. 1) wynosi od każdego hektara obszaru gospodarstwa rolnego:

a) 150 zł	od ha	przy	obszarze	gospod. roln.	do 2 ha
b) 200 zł	"	"	"	"	"
c) 250 zł	"	"	"	"	ponad 2 do 5 ha
d) 300 zł	"	"	"	"	" 5 " 10 "
e) 400 zł	"	"	"	"	" 10 " 20 "
f) 500 zł	"	"	"	"	" 20 " 30 "
					" 30 ha.

§ 2. 1. Do obszaru gospodarstwa rolnego nie zalicza się gruntów zwolnionych od podatku gruntowego na podstawie art. 9 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

2. Na terenie Ziemi Odzyskanych do obszaru gospodarstwa rolnego nie zalicza się gruntów, które w roku 1946 nie były uprawiane.

§ 3. Stawki daniny, ustalone w § 1, podwyższa się o 100% dla podatników prowadzących w promieniu 15 km od miast, liczących powyżej 50.000 mieszkańców, specjalne działy gospodarstwa rolnego w rozumieniu art. 7 pkt 9) dekretu o podatkach komunalnych.

Art. 7. Podatnicy podatku od nieruchomości (art. 3 pkt 2) opłacają daninę w wysokości odpowiadającej kwocie należnego podatku od nieruchomości na rok podatkowy 1946.

Art. 8. § 1. Wysokość daniny dla podatników podatku obrotowego na zasadach ogólnych wynosi czterokrotną sumę należnych zaliczek na podatek obrotowy za miesiące: lipiec, sierpień i wrzesień 1946 r.

§ 2. W razie powstania obowiązku podatkowego w okresie po 1 lipca 1946 r. bądź w razie przerwy w wykonywaniu świadczeń rzeczy lub usług we wszystkich lub w jednym z wymienionych miesięcy, za podstawę wymiaru przyjmuje się sześciokrotną sumę należnej zaliczki na podatek obrotowy za miesiąc następny po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy lub wznowiono wykonywanie świadczeń rzeczy lub usług.

§ 3. Za sumę należnych zaliczek uważa się sumę zaliczek, przypadających od faktycznie osiągniętego obrotu, ustalonego przez władze skarbowe.

Art. 9. Wysokość daniny dla podatników podatku obrotowego w formie ryczałtu wynosi od 5.000 zł do 25.000 zł w zależności od